

Matusk maad tagapool matuse-aeda lähfub tee — fuida Lihavere rahwas teadvad — kahje arusse; parem tee-aro lähbä Laipaloo peale, pahem jälle Tukwoori wesi kaudo Kundlaesse. Kolmelümne aasta eest ei leitud veel paljo kahearulisi juhtsambaid teedes lähkmadel kui tänapääwal ja wöeras pidi õnnelaupa ninajuhatuse sel minema. Kui mino mõttede läik alles wana auusa Wolkeni õhtuse jutu jälgil luuvis, kes teab — kus kaera-kunal wai heinaredelil ruuna mõttesed siis käisivad? niipaljo sai kaheksast mõttedes unenäust iljamine awalikufs, et teelt olime eßinud, mis mees ega hobune tähese ei pannud. Pori päras tallasin üle kraavi pahemat fät nõmme peale, kus weike jalgtree-rada jälgi wedas ja kust hõlpsalt igal silmapilgul suure teele tagasi wöisin fallata.

Wöisin enda arvates ehk kolm wersta sedavist olnud sõitnud, kus Tukwoori wesi tam wasto pidi tulema, aga ei puutunud weskit ega tamme mul silma. Esiotsast mõlesin, et ehk pimedas üle tamme minnes wesi udurivhma päras nägemata jäänuud, ja läksin julgest edasi. Ruunake törkis virgul sammul, funni tük aea päras metsa-sall eemalt mul silma paistis, mis — et siin muud metsa teadarval ei olnud, Gundla männikufs pidasin. Eigemale sõites leidsin oodetud männiko asemel ühe ladaka põesaastega latetut määkingo, mis mul üsna tundmata oli ja juhtunud eßituse awalikufs tegi. Oleks sadul-alune keelt mõistnud, ma oleksin nõupidades temaga jutu teinud ja lüsinud: tas oßlad, wennise, teed loeo

poole! Aga ruunal oli warssapöölwel kiri ja keel tundmata jäänuud. Matsusi pingumale tömmates fallasin ümber ja sõitsin paremat fät, luhu suure te maha olin jätnud, sest seda mõtet ei tulnud veel praego mul meeles, et teelahkmeil Laipaloo peale olin kogemata fallanud. Seal tuli edespidi mästlik sooj ja rägaetik wasto, kust läbipeaõmine väga waervalik oll.

Nüüd olin mehile eßituse kimbus ja hakañin juba kahetsema, et wana sõbra lähke öö-maja pakumise ärapölgasin ja öösel senna ei jäänuud. Juhtunud eßitusest wötsin enesele õpetust, mis ma tännini ei ole kahetsenud: kui sul midagi kiirust ei ole, siis ära mine ööd wasto teele, ehk kui öösest käiki juhtub, lase mõted ja silmad tee peal olla. — Õnnest tulatasin meeles, mis üksford raamatust lugenud, et teelt eßind mehel paremat nõuu ei ole, kui õiendamist hobuse läte anda. Sedamaid panin ratsud ruuna turjale, otsego tahtsin sellega ütelda: mine, fuida isse arwad, et rahvile saame, — mino tarlus on nüüd otsas. Raudjas, kui oleks ta mino mõteid äramõistnud, tegi lohe, mis Looja tarlus sündimisses temale õpetanud: ta sirutas pea kõrgemale, ajas ninasõermed laiale, seeras paar korda kõrvalehti edasi tagasi ja tallas siis — kui oleks tee päras lugu selge — pahemat fät tagasi, kust meie olime tulnud, ja rutas paljo jõudsama sammuga üle teeta lagedat. Tük aea päras töüs wesi tulekuma laugelt mul silma, mis udurivmas wahel ärafadus, aga aeg neast jälle ueete ärsas. Zumalale täno! kus tulevalgust, seal